

Maria Benedicta Daiber, camí dels altars

» aquesta imatge parla

El dia 8 de febrer, el cardenal Lluís Martínez Sistach presidí a la seu de l'Arquebisbat de Barcelona l'inici del procés diocesà per a la causa de beatificació de Maria Benedicta Daiber, laica, fundadora de l'Obra dels Cursets Bíblics Catòlics i del Moviment Pro Ecclesia Sancta (MOPES). Varen presidir l'acte amb el cardenal de Barcelona els membres del Tribunal per a la causa: el P. Ramon Domènech Castells, OFM, com a jutge delegat; el Dr. Josep Casanova, com a promotor de justícia; i la Sra. Chiara Rostagno Malorno, com a notària actuària. Maria Benedicta Daiber (Stuttgart 1904 - Barcelona 1987) visqué a Barcelona des de l'any 1954 fins a la seva mort i fou una apòstol incansable de la Paraula de Déu per mitjà dels cursets sobre la Bíblia.

GLOSSA

Capellà, per què no?

La propera setmana celebrem la festa de Sant Josep, que és també el Dia del Seminari. Preparant la glossa d'aquest diumenge, pensava que havia de parlar de la vocació al ministeri sacerdotal. He anat a la pàgina web d'un seminari i he trobat aquesta frase: «Capellà, per què no?» I prosseguia: «Aquesta és una pregunta que tot noi o jove cristià s'hauria d'haver fet seriosament alguna vegada a la vida: no podria jo ser-ne, de capellà? No podria ser que Déu em cridés per esdevenir capellà al servei de l'Evangeli?»

Déu adreça aquesta crida en la història real i per a aquest món concret. Vol cridar nois amb capacitat d'anunciar l'Evangeli i de comprometre's amb el Regne. Cerca joves d'avui que sàpiguen trobar Déu en el seu entorn concret, aquest entorn de febleses i misèries i, alhora, de valenties i generositats. Joves equilibrats amb capacitat de vincular-se a Crist per sempre, des d'un coneixement i acceptació de la pròpia persona, amb una experiència religiosa i una vida interior que faciliti la pregària. Joves en sintonia amb l'Església des d'una mirada realista i amb capacitat de comprometre's en la missió evangelitzadora; compassius, amb sensibilitat evangèlica envers el dolor dels altres, especialment dels més pobres i necessitats.

Com escoltar aquesta crida? Des del desig de fer la seva voluntat, posar-se en mans de Déu i deixar-se portar per la força de l'Esperit. «No m'heu escollit vosaltres a mi: sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jn 15,16). Déu Pare crida des de la intimitat de la pregària personal confiada, des de la pràctica sacramental que fa Déu especialment present en la vida, des de la paraula de les persones que en ocasions és clam, des dels fets de cada dia que ens interpel·len, des de les respostes que donem en el servei generós... i amb un bon acompanyament espiritual que ajudi a discernir la veu del Senyor.

Festivitat de Sant Josep, Dia del Seminari. Preguem Déu que susciti vocacions sacerdotals entre els joves que se senten cridats a viure la fe segons la voluntat del Pare. «Ell els deia: La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Lc 10,2). Així doncs, no només «per què no?», sinó «sí!». Sí a segar, sí a donar fruit, sí a pescar, sí a donar-se generosament, sí a seguir el camí amb Aquell que proposà deixar-ho tot i seguir-lo. Que es faci la seva voluntat, ja que tot és a les seves mans. Sí!

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

El sacerdot, testimoni de Jesucrist

En la carta als seminaristes que Benet XVI va publicar el 18 d'octubre de l'any 2010, explica una anècdota que em sembla que resulta oportuna amb motiu del Dia del Seminari que se celebra aquest diumenge. Explica el Sant Pare que, el desembre de 1944, quan el van cridar al servei militar, el comandant de la companyia els va preguntar a cadascú què volien ser en el futur. Ell va respondre que volia ser sacerdot catòlic. I el sotstinent va replicar: «Doncs has de triar una altra cosa. A la nova Alemanya ja no calen capellans.»

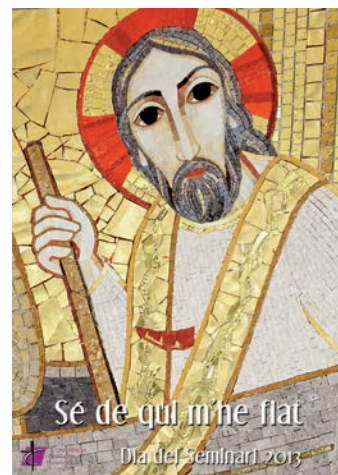
També avui hi ha molta gent que d'una manera o d'una altra pensa que el sacerdoti catòlic no és una professió amb futur, sinó que pertany més aviat al passat. «Vosaltres, benvolguts amics —diu Benet XVI als seminaristes d'avui—, heu decidit entrar al Seminari i, per tant, us heu posat en camí cap al ministeri sacerdotal a l'Església catòlica, en contra d'aquestes objeccions i opinions. Heu fet bé. Perquè els homes, també en l'època del domini tecnològic del món i de la globalització, continuaran tenint necessitat del Déu manifestat en Jesucrist que ens reuneix en l'Església universal, per aprendre amb ell i per mitjà d'ell la vida veritable.»

El Dia del Seminari, en aquest Any de la Fe, té com a lema «Sé en qui he cregut». Són unes paraules de sant Pau en la seva segona carta a Timoteu, el seu fill espiritual i deixeble. El context d'aquestes paraules ens porta a Pau, que se sent sol, empresonat i proper a la mort i es reafirma en la seva vocació d'apòstol de Jesucrist, d'herald i mestre de l'Evangeli. «Per això —li diu a Timoteu— suportu aquests sofriments i no me n'avergonyeixo. Sé en qui he cregut, i estic segur que és prou poderós per guardar fins a l'últim dia el tresor de la fe que m'ha estat confiat» (2Tm 1,11-12).

Amb motiu del Dia del Seminari, crec necessari recordar que les vocacions sacerdotals són un gran do de Déu per a l'Església i el món. Sense sacerdots, l'Església no podria viure aquella obediència fonamental que se situa en el cor mateix de la seva existència i de la seva missió en la història. Si a la comunitat cristiana arriba a faltar el prevere, aquesta es troba privada de la presència i de la funció sacramental de Crist, cap i pastor, essencial per a la vida de la mateixa comunitat.

El ministeri ordenat és indispensable per a l'Església. Conseqüentment, encara que hi hagi penúria de sacerdots, sobretot en els països europeus, no s'ha de perdre mai la certesa i la confiança que Déu continua suscitant homes que, com a testimonis de Jesucrist, es consagrin totalment a la celebració dels sants misteris, a la predicació de l'Evangeli i a mantenir viva la flama de la fe en les comunitats cristianes. Demanem-ho al Senyor especialment en el Dia del Seminari.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

» aquesta imatge parla

ENTREVISTA

• SERGI SICÍLIA

Fiar-se de Déu

En Sergi Sicília va començar a estudiar enginyeria de telecomunicacions, però aviat es va plantejar la vocació. «D'alguna manera, Déu em va deixar entreveure que volia que també tingués en compte els seus plans i no només els meus. Tenia molt clar que la voluntat de Déu era per a mi el que m'havia de fer plenament feliç, però no entenia com podia ser feliç en una vida així. Va començar una lluita interna fins que, vençut, vaig decidir fiar-me de Déu», assegura. En Sergi cursa 3r de teologia, fa quatre anys que és al Seminari de Barcelona i presta el seu servei a la catedral de St. Feliu de Ll.

Tot i entrar al Seminari, vas acabar l'enginyeria. T'ha ajudat, poder-ho compaginar?

El contacte amb el món universitari ha estat molt enriquidor: per un costat m'ha ajudat a aprofundir en la relació entre fe i raó i, també, a entendre una mica millor les inquietuds i punts de vista que pot tenir un estudiant universitari.

Quina és la clau per connectar amb els joves?

Al contrari del que de vegades solem pensar, els joves se senten molt atrets pel missatge de l'Evangeli. Aquest dona resposta a les nostres inquietuds més profundes i un missatge així és irresistible. Per això crec que hem de ser molt autèntics, molt propers en el nostre viure amb allò que volem transmetre i no amagar l'exigència del camí que proposem.

Quins reptes et marques com a futur prevere?

Sobretot, ser molt fidel al voler de Déu, a la seva Paraula, i acceptar amb un somriure el que Jesús m'envia, que és com la beata Teresa de Calcuta definia la santedat. En definitiva, ser un instrument, tot i que indigno, del qual el Senyor se'n pugui servir com vulgui.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Sentit de l'expressió Fill de l'home

L'expressió *Fill de l'home* és la que Jesús usa amb preferència. Què vol dir? Abans de fer-se home, Jesús era la Paraula de Déu, engendrada o pronunciada pel Pare (Ireneu ens diu que el fet que el Pare pronunciï la Paraula és el mateix que el fet que el Pare engendri el Fill). Però aquesta Paraula s'ha fet home.

Vet aquí el que significa *Fill de l'home*: el qui, sortit de l'entranya d'amor del Pare com a Paraula i Fill, s'ha fet en tot igual a nosaltres, excepte en el pecat. I nosaltres en la humanitat de Jesús contemplem la bondat i la glòria del Pare. El Fill de l'home, a l'Evangeli de Joan, és una figura transcendent. «El Fill de l'home és aquell que ha baixat del cel», escriu el P. Oriol Tuñí.

Joan sap *incrustar* la vida eterna en la vida temporal i, al mateix temps, sap distingir molt bé la vida en aquest món, on regeix l'espai i el temps, de la vida divina en l'eternitat de Déu. El Fill de l'home és mediador entre aquestes dues esferes de vida: la vida eterna de Déu i la vida terrenal en l'espai/temps. Ell ens permet de dir amb tota esperança: la vida eterna és el rerefons de la vida terrenal. Aquesta és símbol de la vida divina que ens espera.

Jesús és mediador perquè viu amb el Pare i amb nosaltres. Si estem en l'amor que ens té Crist, viurem amb el Pare i amb els germans, com el Fill de l'home.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Conceptes teològics clau per al diàleg

Si bé és imprescindible establir un diàleg sincer i respectuós amb les noves formes d'espiritualitat, no es poden eludir els temes conflictius. Alguns principis de les espiritualitats emergents no sempre coincideixen amb els valors de la fe cristiana.

Indico a continuació alguns dels conceptes teològics claus en aquest diàleg, punts que no podem tractar en aquestes breus notes, però que són importants en el diàleg interreligiós i amb les noves formes d'espiritualitat: Déu personal/divinitat impersonal, creació/panteisme, Gràcia/energia, Revelació/gnosi, Salvació/autorealització, Resurrecció/reencarnació.

Abordar els punts exposats comporta una reelaboració de la teologia per definir la identitat cristiana i, al mateix temps, per establir punts entre aquesta tradició i les noves experiències espirituals inculturades en una societat postmoderna. Cal que aquest diàleg sigui honest.

El Magisteri de l'Església recomana que la prioritat no ha de ser destacar les mancances de les altres espiritualitats, com seria el cas de la Nova Era, sinó tornar a les fonts de la fe per oferir una presentació adequada i sòlida del missatge cristià. Així ho recomanen el Pontifici Consell de la Cultura i el Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós en el document *Jesu crist, portador d'aigua viva. Una reflexió cristiana sobre el New Age*.

Josep Otón

(El reencantament postmodern, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Defensar la fe

Aquesta expressió *defensa de la fe* la trobem en el document de Pau VI que encapçala el ritual de la confirmació. De fet, l'entorn d'aquesta expressió és una cita del Vaticà II, en el Decret sobre l'activitat missionera de l'Església (núm. 11). La cita sencera diu: «Els que han renascut de nou pel Baptisme, reben pel sagrament de la Confirmació el Do inefable, l'Esperit Sant, *que els enriqueix d'una força especial* i, signats amb el caràcter d'aquest sagrament, *s'uneixen més perfectament a l'Església, resten més obligats a difondre i a defensar la fe d'obra i de paraula, com a veritables testimonis de Crist.*»

Si en parlar del baptisme contemplàvem la fe com un do que ens era concedit i que havíem de guardar i fer créixer en nosaltres, perquè anés enriquint la nostra vida cristiana, la confirmació ens en dóna una altra visió. Ens fa contemplar com una realitat que es troba fora de nosaltres i que, si convé, cal fins i tot defensar. Ens cal vetllar perquè res l'enterboleixi ni la destrueixi.

El confirmat viu de la fe i, al mateix temps, procura que tothom la respecti en la seva integritat i puresa. Defensar la fe vol dir, en primer lloc, no viure-la de manera vergonyant, mig d'amagat; vol dir sentir la joia de posseir-la com un dels millors béns espirituals, vol dir saber-ne donar raó.

Tot això no se'ns demana pas que ho fem sols. El do inefable, el do de l'Esperit Sant, confirma el nostre baptisme, és a dir, la nostra filiació divina, i confirma també amb la seva força la fe que se'ns dóna acompanyant aquesta filiació. És amb aquest Esperit que Crist ha fet habitar en els nostres cors que podem professar amb sinceritat la fe i podem defensar-la, si cal. Millor valedor i ajudant no el podríem tenir.

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 17. ✚ Diumenge V de Quaresma** [(lit. hores: 1a setm.): ■ Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jn 8, 1-11; o bé (del cicle A): Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11,1-45, o més breu: 11,3-7. 17.20-27.33b-45]. Sant Josep d'Arimatea.
- 18. Dilluns** [■ Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11]. Qualsevol dia feiner d'aquesta setmana, es poden fer les lectures següents: 2Re 4,18b-21. 32-37 / Sl 16 / Jn 11,1-45]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església.
- 19. Dimarts** [□ 2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de Sant Josep.
- 20. Dimecres** [■ Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3, 52-56 / Jn 8,31-42]. Sant Ambrós de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe.
- 21. Dijous** [■ Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte.
- 22. Divendres** [■ Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà.
- 23. Dissabte** [■ Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi.

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abunden els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

▶ Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho crèiem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

El altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meva guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor». Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Así dice el Señor, que abrió camino en el mar y senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, tropa con sus valientes; caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue.

«No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto, ríos en el yermo. Me glorificarán las bestias del campo, chacales y avestruces, porque ofreceré agua en el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed de mi pueblo, de mi escogido, el pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza.»

▶ Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha sido grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Ne-gueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

Miniatura sobre l'episodi de Crist i la dona adúltera. Del Breviari d'Isabel la Catòlica. British Library (Londres)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Filipenses (Fl 3,8-14)

Hermanos:

Todo lo estimo pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo estimo basura con tal de ganar a Cristo y existir en él, no con una justicia mía, la de la Ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, para llegar un día a la resurrección de entre los muertos. No es que ya haya conseguido el premio, o que ya esté en la meta: yo sigo corriendo a ver si lo obtengo, pues Cristo Jesús lo obtuvo para mí.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, para ganar el premio, al que Dios desde arriba llama en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?» Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra.» E inclinándose otra vez, siguió escribiendo. Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó sólo Jesús, con la mujer, en medio, que seguía allí delante. Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?» Ella contestó: «Ninguno, Señor.» Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más.»

COMENTARI

Qui no tingui pecat, que comenci

Enguany, durant la Quaresma, les narracions evangèliques ens inviten a contemplar la misericòrdia de Déu envers els pecadors com una crida a la conversió, com veiem en l'episodi de la dona adúltera.

La Llei de Moisès condemna l'adulteri com una falta greu contra Déu i contra l'ordre social; per això figura fins i tot en el Decàleg, juntament amb l'homicidi i el furt. L'adulteri flagrant era castigat fins i tot amb la mort d'ambdós actors (cf. Dt 22,22 i Lv 20, 10). Cal assenyalar que l'adulteri, en aquell moment, no és només considerat un pecat moral, sinó sobretot un crim social, perquè subverteix la base de la so-

cietat patriarcal, que és el contracte matrimonial. En aquest context hem de situar la narració.

Només la dona és portada davant de Jesús perquè dictamini què cal fer amb ella. Amb això no es vol excusar l'home, sinó accentuar encara més la desproporció de força entre el grup d'acusadors i el reu de mort: criminal, i a més dona! Jesús, però, no fa cas ni de la repercussió social de la falta, ni del gènere del qui l'ha comesa; ell mira el cor de la persona i hi veu una pecadora que necessita el perdó per recomençar.

La resposta de Jesús porta a la superació de la diferència: no és qüestió de judicar entre justos i pecadors, sinó de reconèixer que el pecat ens agermana a tots. Tots ho som, pecadors! Tots dignes de càstig i

necessitats de misericòrdia. Mai no podem condemnar ningú sense condemnar-nos abans a nosaltres mateixos.

«Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més». Jesús mostra la misericòrdia de Déu, que no condemna sinó que cerca la conversió del pecador. Jesús no consola la dona ni li diu que no es preocupi. Li expressa el perdó però, alhora, la despatxa i li mana de no pecar més, és a dir, de canviar radicalment d'actitud i de vida. A nosaltres, pecadors, Jesús tampoc no ens condemna, però ens exigeix un canvi d'actituds i de vida. I més ara que la Pasqua ja és a les portes.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Unió Espiritual de Mares. Dia 20, a les 5 de la tarda, celebració comunitària del perdó. Lloc: c/ Riera St. Miquel, 1 bis.

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut. Dia 22 de març (10.30-13 h), conferència adreçada als serveis religiosos dels hospitals de Catalunya de Mn. Ramon Prat, director de l'IREL. Tema: «El servei religiós en un món advers». Al CEP (c/ Rivadeneyra 6, 3r). Informació: t. 933 171 597.

Celebració de la Pasqua. Amb el lema «Jesús, pa de vida», la comunitat del Centre Passatge celebrarà la Pasqua a Begues, del 28 al 31 de març. Informació: t. 932 151 599, c/e: comunitatdefe.centrepasatge@gmail.com.

EXERCICIS I RECESSOS

Exercicis espirituals per a universitaris i joves professionals. Del 21 al 27 de març, amb orientacions grupals per a la pregària i acompanyament personalitzat. A la Cova

Setmana Santa a la Catedral de Barcelona

Del 24 al 31 de març de 2013

- **Dia 24, Diumenge de Rams.** 10.15 h: Cant de Laudes. 11 h: Benedicció de palmes i celebració de l'Eucaristia (*Acte emès per Ràdio Estel*). Presideix les celebracions el Sr. Cardenal Arquebisbe, Mons. Lluís Martínez Sistach amb els membres del Capítol i altres preveres i diaques.
- **Dia 26, Dimarts Sant.** 11 h: Missa Crismal.
- **Dia 27, Dimecres Sant.** 19.30 h: Celebració penitencial comunitària amb absolució individual.
- **Dia 28, Dijous Sant** (Dia de l'amor fratern). 19.30 h: Missa de la Cena del Senyor (*Acte emès per Ràdio Estel*). 21.30 h: Rés de Completes.
- **Dia 29, Divendres Sant.** 10 h: Ofici de Lectura i Laudes. 15 h: al Pla de la Catedral, davant del Sant Crist de Lepant, adoració de Jesús crucificat; Sermó de les Set Paraules predicat pel Mn. Sergi Gordo, canonge de la Seu. (*Acte emès per R. Estel i Ràdio Barcelona: OM 666-SER Catalunya*).
—17 h: Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor (*Acte emès per Ràdio Estel*).
—18.30 h: Viacrucis per l'avinguda de la Catedral.
- **Dia 30, Dissabte Sant.** 10 h: Ofici de Lectura i Laudes.
—22 h: Vetlla Pasqual. Celebració de la Pasqua (El temple s'obrirà a les 21.30 h).
- **Dia 31, Dia de Pasqua.** 10.45 h: Cant de Laudes a l'Església de Sant Sever (c/ St. Sever, 11). 11.30 h: a la Catedral, Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal arquebisbe i benedicció papal (*Acte emès per Ràdio Estel*).

de St. Ignasi (Manresa), amb Marga Bofarull, rscj; Francesc Padrosa i Llorenç Puig, sj. Organitza: Jesuïtes de Catalunya. Informació i inscripcions: info@covamanresa.cat i www.covamanresa.cat.

Sistach presidí una missa a la catedral de Barcelona, organitzada per l'Hospitalitat. La imatge de la

BREUS

Celebracions per als malalts. El dia 11 de febrer, festa de la M. D. de Lourdes, el cardenal Martínez

ANY DE LA FE

Mare de Déu de Lourdes es va col·locar al presbiteri de la Catedral, com mostra la foto. D'altra banda, la Delegació de Pastoral de la Salut, el 19 de gener va celebrar la Trobada diocesana a l'Hospital de Sant Rafael per estudiar el missatge del Sant Pare en ocasió del Dia del Malalt. Van cloure la trobada Mons. Sebastià Taltavull i la Sra. María José Martínez, delegada de Pastoral de la Salut.

Any Sant Pere Claver.

Amb motiu del 125 aniversari de la canonització d'aquest jesuïta català nascut a Verdú, anomenat esclau dels esclaus negres d'Amèrica, el passat 13 de gener es va iniciar l'Any Pere Claver, que es perllongarà fins al 19 de gener de 2014. Col·laboren especialment en aquesta efemèride els jesuïtes de Catalunya, la diòcesi de Solsona i l'Ajuntament de Verdú.

PALABRA Y VIDA

El sacerdote, testigo de Jesucristo

En la carta a los seminaristas que Benedicto XVI publicó el 18 de octubre del año 2010, explica una anécdota que me parece que resulta oportuna con motivo del Día del Seminario que se celebra este domingo. Explica el Santo Padre que, en diciembre de 1944, cuando lo llamaron al servicio militar, el comandante de la compañía les preguntó a cada uno de los llamados qué querían ser en el futuro. Él respondió que quería ser sacerdote católico. Y el subteniente replicó: «Pues has de escoger otra cosa. En la nueva Alemania ya no hacen falta sacerdotes.»

También hoy hay mucha gente que de una manera o de otra piensa que el sacerdocio católico no es una profesión con futuro, sino que más bien pertenece al pasado. «Vosotros, queridos amigos —dice Benedicto XVI a los seminaristas de hoy—, habéis decidido entrar en el Seminario y, por tanto, os habéis puesto en camino hacia el ministerio sacerdotal en la Iglesia católica, en contra de estas objeciones y opiniones. Habéis hecho bien. Porque los

hombres, también en la época del dominio tecnológico del mundo y de la globalización, continuarán teniendo necesidad del Dios que se ha manifestado en Jesucristo y que nos reúne en la Iglesia universal para aprender con él y por medio de él lo que es la vida verdadera.»

El Día del Seminario, este Año de la Fe, tiene como lema «Sé en quien he creído». Son unas palabras de san Pablo en la segunda carta a Timoteo, su hijo espiritual y discípulo. El contexto de estas palabras nos lleva a un momento en que Pablo se siente solo, encarcelado y próximo a la muerte, momento en que se reafirma en su vocación de apóstol de Jesucristo, de heraldo y maestro del Evangelio. «Por este motivo —le dice a Timoteo— estoy soportando estos sufrimientos; pero no me avergüenzo porque yo sé bien en quien tengo puesta mi fe, y estoy convencido de que es poderoso para guardar hasta el último día el tesoro de la fe que me ha sido confiado» (2Tm 1,11-12).

Con motivo del Día del Seminario, creo necesario recordar que las vocaciones sacerdo-

tales son un gran don de Dios para la Iglesia y para el mundo. Sin sacerdotes, la Iglesia no podría vivir aquella obediencia fundamental que se sitúa en el corazón mismo de su existencia y de su misión en la historia. Si a la comunidad cristiana llega a faltarle el sacerdote, esta se encuentra privada de la presencia y de la función sacramental de Cristo, como cabeza y pastor, que es algo esencial para la vida de la misma comunidad.

El ministerio ordenado es indispensable para la Iglesia. Por tanto, aunque haya una penuria de sacerdotes, sobre todo en los países europeos, no hay que perder nunca la certeza y la confianza de que Dios sigue suscitando hombres que, como testigos de Jesucristo, se consagren totalmente a la celebración de los santos misterios, a la predicación del Evangelio y a mantener viva la llama de la fe en las comunidades cristianas. Pidámoslo al Señor, especialmente en el Día del Seminario.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia